

Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larſen) og hans ny og gamle Forbundsſtæller vilſe benægte dette. Ved Siden deraf er det ogsaa notoriſt ſandt, at vi ſidde paa 7de Aar i Grundlovsbruddet, og at vi i dette Øjeblik befinde os med et grundlovsbrubende Miniſterium i Spidsen. Vi kunne ikke nægte det. Men jeg vil forlade dette. Da den ærede Juſtitsminiſter for 10 Aar ſiden ſtod ſom anerkendt lovlig Miniſter, om end ſtøttende ſig til et Mindretal, hvad han jo ſagtens kunde gøre, da han ikke behøver nogen Støtte iſølge ſin ſtatsretslige Opfattelſe, formaaede man ikke at ſaa Tinget til at gaa dybere ind paa hans Forſlag om en Retsreform eller til at fremme hans tre Forſlag angaaende den borgerlige Retspleje, Domsmagtens Ordning og Strafferetsplejen, fordi man mente, at en Miniſter, der ſtod ſom en Mindretalsminiſter og ſelvfølgelig altsaa med Højres Principper ogsaa i denne Gren af Lovgivning, ikke var ſtilket til paa en heldig Maade at lede denne Sag Gennemførelſe, hvorfør der ingen Flugt kom i Arbejdet. Men nu, da den ſamme højtærede Miniſter 10 Aar efter viſer ſig fra en mere — jeg havde nær ſagt — geworben Side, ſaa kommer pludſelig det lyſe Tidspunkt, da dette Folketing, der før ikke vilde ſpænde ſig i Selen ſammen med et Mindretalsminiſterium, der dog ſtod ſom den lovlige Magts Indehaver, ſpænder ſig i Selen for et proviſoriſt Miniſterium. Jeg ſiger ikke, at det nu er et Mindretalsminiſterium, thi maatte har Miniſteriet Flertallet, men det forandrer ikke Karakteren af Stillingen, om der er flere færre, ſom gaa over. Stillingen er den, at det er et proviſoriſt Miniſterium. Jeg agter den ærede Juſtitsminiſter for den Holdning, han har indtaget lige over for Retsreformen i de ſenere Aar, idet han har ſagt ſom ſaa: Kom med en Opfordring fra dette Folketing, ſaa ſkal jeg komme med min Retsreform, uden det gør jeg det ikke. Jeg tænker, den ærede Miniſter har ment ſom ſaa: Naar man for 10 Aar ſiden under vore daværende Forhold ikke kom videre, ſaa kan jeg dog ikke vel tænke mig Muligheden af, efter hvad der nu er ſket ſiden den 1ſte April 1885, at de da virkelig vilſe arbejde ſammen med mig paa denne ſtore Sag, juſt netop denne Sag; men ſkulde Forholdet mellem mig og Folketinget dog trods alt virkelig være naaet ſaa vidt, at man vil opfordre mig til at gaa i Spidsen for denne Sag under de nuværende Omſtændigheder, med Grundloven ſønderknuſt, den Grundlov, til hvis Paragraffer der henviſes, ſkulde Stillingen ſaaledes have forandret ſig, kan jeg have Haab om, at føre min Retsre-

form igennem. Jeg agter den højtærede Juſtitsminiſter for denne Stilling; den er forſtandig og fornuødent fordringsfuld, for at klare Stillingen. Jeg kan ikke ſønne rettere, end at den ærede Miniſter har Ret i at kræve, at dette Omſlag, dette forbaſvende Omſlag af det ſamme Folketing maa konſtateres ved en udtrykkelig Beſlutning, forinden han og de øvrige Medlemmer i Statsraadet ſkulde kunne tro paa, at et ſaadant Mirakel er ſket. Det gif ikke rigtig før, og jeg ſkulde være meget feilt underrettet, naar den ærede nuværende Forſlagsſtiller ikke tidligere, for nogle Aar ſiden, beſtemt ſatte ſig imod, at en ſaadan Opfordring blev bragt frem, men jeg indrømmer, at han og ſaa mange have gjort de til en ſaadan Bending paſſende Forandringer, ſaa at han nu meget godt kan ſtille ſig ſaaledes, ſom han gør. Jeg kan ikke nægte, at den højtærede Miniſters Venner indvortes, om ikke offentlig, maa priſe hans Stilling, da han nu har ſaaet denne Opfordring. Det er Hovedpunktet i hele Juſtitsminiſterens Virksomhed; det er Hovedopgaven, ſom ligger for enhver Juſtitsminiſter, den, ſom der her er Tale om, og har den højtærede Juſtitsminiſter ved ſit berømtmelige Regimente nu i 7 Aar formaaet at føre Folketinget ned til det Standpunkt eller op til det Standpunkt, at han har Tillid til nu at gennemføre ſin Retsreform i Forening med det, ſaa vil dette Ekſempel aldeles utvivſomt være ikke blot uden Ekſempel i vort parlamentariſke Liv, men i alle konſtitutionelle Staters parlamentariſke Liv. Derom er der ingen Tvivl. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem, ſom er Hovedforſlagsſtilleren, vil ſavne ethvert ſom helſt Ekſempel fra nogen konſtitutionel Stat, hvor en Folkerepræſentation under ſaadanne Forhold har kunnet deltage i en ſaadan Tillidserklæring til en proviſoriſt Miniſter ſom den, det ærede Medlem her efter fornuøden Forberedelſe ſelvfølgelig opfordrer det høje Ting til i dette Øjeblik. Saadan er Stillingen. Den kan man kriticere, men den ærede Miniſter er ganſte tryk; han behøver ikke at tage Henſyn til f. Eks. hvad vi ſige, der ere for Dagsordenen, thi der er flere paa den anden Side for Øjeblikket. Og hvem ved, hvor vidt de ere fremme med Forberedelſerne? Vi ſaa jo i Fjor, at ſtore Sager, men ganſte viſt ikke nær ſaa ſtore ſom denne, kunde ein, zwei, drei komme frem og blive vedtagne og blive til Lov, og man kan jo ikke vide, hvor langt de Herrer alle-rede ere fremme med denne Sag, hvilke Forberedelſer der kunne være gjorte. De, der ſtemme med det ærede Medlem, maa ſinde ſig i at blive overraſtede, og de enſelte